

Regulamin Specjalny Oceny Ekspонатów w Klasie Promocyjnej

Artykuł 1. Wprowadzenie

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom potencjalnych wystawców opracowano niniejszy regulamin dla ekspонатów debiutujących oraz wytyczne do ich oceniania. Wystawiać w klasie promocyjnej mogą jedynie członkowie Polskiego Związku Filatelistów.

Artykuł 2. Eksponaty

Celem wprowadzenia specjalnej klasy konkursowej dla ekspонатów debiutujących jest zachęcenie do tworzenia i umożliwienie prezentowania nowych ekspонатów, których wystawcy z różnych powodów nie budują w przewidzianym regulaminami PZF pełnym wymiarze (dorośli: 80 kart). Wystawcami w tej klasie powinni być głównie debiutanci a nie doświadczeni wystawcy, osiągający wysokie wyniki na wystawach w kraju i za granicą.

Ekspонат promocyjny może być opracowany w jednej z obowiązujących klas konkursowych: tradycyjnej, historii poczty, całostek, aerofilatelistyki, tematycznej, znaków fiskalnych lub maksimafilii.

U podstaw stworzenia klasy promocyjnej leży zachęcenie potencjalnych wystawców do zrobienia tzw. pierwszego kroku. Docelowym zamiarem jest rozwinięcie eksponatu debiutującego do eksponatu pięcioekranowego.

Artykuł 3. Zasady budowy eksponatu

Eksponat w klasie promocyjnej składać się może z 2. do 4. ekranów (32, 48 lub 64 karty) i nie może być częścią istniejącego i wystawianego już pełnowymiarowego eksponatu konkursowego. Eksponaty prezentowane są w ekranach wystawowych, zawierających po 16 kart albumowych. Eksponat zgłoszony na wystawę powinien być przesłany do organizatorów wg ustaleń zawartych w regulaminie wystawy.

Każdy eksponat musi zawierać kartę tytułową z planem i krótkim wprowadzeniem. Wystawca pokazuje w eksponacie wyłącznie materiał pocztowo-filatelistyczny, taki jak znaczki pocztowe, stemple, całostki i całości pocztowe, przesyłki przedfilatelistyczne, frankatury mechaniczne itd.

Celem prezentacji eksponatów w klasie promocyjnej na wystawach jest zwrócenie wystawcom uwagi na obowiązujące zasady regulaminowe i właściwy dla danych klas konkursowych dobór materiału filatelistycznego, a także wcześniejsze przeciwdziałanie tworzeniu eksponatów z tzw. pogranicza, nie dających się jednoznacznie przyporządkować do klasy tematycznej, historii poczty lub do innych klas. Celowi temu powinny służyć spotkania i konsultacje z jurorami, prowadzone w czasie trwania wystaw.

Artykuł 4. Ocena eksponatów

Eksponat w klasie promocyjnej podlega konsultacjom i będzie oceniany przez wybranych jurorów wg zasady punktowej. Wskazówki i uwagi jurorów do poszczególnych kryteriów (opracowanie, znaczenie filatelistyczne, wiedza filatelistyczna, stan i rzadkość oraz prezentacja) nanoszone będą na specjalnych, zatwierdzonych przez Prezydium Zarządu Głównego PZF, arkuszach oceny eksponatu, które są zmodyfikowaną formą stosowanych arkuszy ocen. Każdy wystawca na pierwszej swojej wystawie otrzyma ponadto od organizatorów Biuletyn PZF „Zasady wystawiennictwa PZF”.

Najważniejszym kryterium przy ocenie eksponatów w klasie promocyjnej jest poprawność tworzenia eksponatu.

Eksponom biorącym udział w klasie promocyjnej Jury przyznaje dyplomy uznania I, II i III klasy oraz wpis do dziennika eksponatu. Szczególnie wybijającym się eksponom jury może przyznać gratulacje, wpisane do dziennika eksponatu.

Eksponat może uzyskać łącznie 40 punktów:

dyplom uznania III klasy	20-26 punktów
dyplom uznania II klasy	27-33 punktów
dyplom uznania I klasy	34-40 punktów

Wystawca, który za swój eksponat osiągnął od 35 do 40 punktów, posiada wystarczającą znajomość tematu oraz materiał filatelistyczny, aby rozszerzyć swój dwuekranowy eksponat do trzech ekranów. To samo w przypadku eksponatu trzy- i czteroekranowego. Celem ostatecznym jest możliwie szybkie wzięcie udziału w wystawie z pełnym, pięcioekranowym ekspонатem filatelistycznym.

Załącznik nr 1

Artykuł 5. Zasady udziału w wystawach.

5.1. Ekspozycje debiutujące winny być wystawiane w specjalnej klasie konkursowej (zwanej klasą promocyjną) na wystawach co najmniej II stopnia. Ocena i konsultacje z wystawcami prowadzone będą przez doświadczonych jurorów, nominowanych w tym celu przez Główne Kolegium Sędziów PZF. Wystawy z klasą promocyjną (1-2 rocznie) będą wyznaczane przez GKS w porozumieniu z organizatorami. Procedura taka daje podstawy do prawidłowej oceny i rozwoju tych ekspozycji.

5.2. Ekspozycje promocyjne nie wymagają atestów, jak ekspozycje w innych klasach konkursowych. Mogą za to posiadać opinię wystawioną przez sędziów w czasie indywidualnych konsultacji na etapie budowy ekspozycji.

5.3. Ekspozycja debiutująca zawiera w początkowej fazie 32, 48 lub 64 karty wystawowe (2, 3 lub 4 ekrany). W każdej z tych wersji może być wystawiana i poddawana konsultacjom jury nie więcej niż na dwóch wystawach w ciągu jednego roku kalendarzowego, przy nie zmienionej wielkości ekspozycji. Uzyskawszy pozytywną opinię Jury i dyplom uznania I klasy, wystawca zobowiązany jest powiększyć swój ekspozycję o co najmniej 16 kart (1 ekran). W okresie nie przekraczającym trzech lat od pierwszej prezentacji, ekspozycja w klasie promocyjnej powinien otrzymać atest jako ekspozycja pięcioekranowa i być wystawiana dalej w jednej z klas konkursowych. Nie uzyskanie atestu w ciągu tych trzech lat zamyka możliwość dalszego wystawiania w klasie promocyjnej w ramach wystaw konkursowych.

5.4. Sąd konkursowy wystawy, na której prezentowane będą ekspozycje promocyjne, dołoży wszelkich starań, aby uwagi na temat ekspozycji, wpisane do specjalnego arkusza ocen, stały się pomocą dla wystawcy, w jaki sposób ma go dalej rozbudowywać.

5.5. Wskazano jest, aby wystawcy brali czynny udział w rozmowach z członkami jury, którzy oceniali jego ekspozycję, a organizowanymi pod koniec wystawy.

Wytyczne do sędziowania ekspozycji w klasie promocyjnej

1. Wstęp

Niniejsze wytyczne uzupełniają Regulamin Specjalny Oceny Ekspozycji w Klasie Promocyjnej. Opracowane są w celu pomocy wystawcom przy opracowywaniu ekspozycji, a jurorom przy ich ocenie.

Członkowie jury, analizując ekspozycje w klasie promocyjnej, winni kierować się naczelną zasadą pomocy udzielanej debiutującemu wystawcy. Ocena oprócz indywidualnych sugestii sędziego, powinna przede wszystkim zawierać uwagi dotyczące zgodności prezentowanego ekspozycji z zasadami wystawiennictwa. Uwagi te winny być dla wystawcy wskazówką, w jaki sposób ekspozycja powinien być rozbudowywana. Słaba ocena winna skłaniać do przemyślenia koncepcji ekspozycji.

2. Ekspozycje

Ekspozycje w klasie promocyjnej są szansą zarówno dla początkujących jak i bardziej zaawansowanych wystawców. Zasady regulujące budowę i w następstwie ocenę tych ekspozycji dotyczą w jednakowy sposób wszystkich wystawców.

U podstaw tworzenia klasy promocyjnej leżało założenie, że łatwiej i taniej jest przebudować ekspozycję składającą się z 32 kart, niż zbudować ekspozycję 80-ciekartową. Oceniając 32 karty doświadczony sędzia jest w stanie zorientować się w założeniach i poprawności ekspozycji.

Ekspozycje powinny w kompletny sposób, aczkolwiek w skróconej formie, prezentować całość materiału dla danego tematu. Ekspozycja w klasie promocyjnej nie może być częścią istniejącego i wystawianego już ekspozycji pełnowymiarowego ekspozycji konkursowego.

3. Kryteria oceny ekspozycji

Jury oceniające ekspozycje w klasie promocyjnej powinno szczególną uwagę zwrócić na formę prezentacji materiału i poziom wiedzy filatelistycznej. Mniejszy nacisk należy kłaść na takie kryteria oceny, jak rzadkość materiału oraz osobiste studia i badania.

Załącznik nr 1

3.1. Kryteria oceny eksponatów w klasie promocyjnej z zakresu filatelistyki tradycyjnej, historii poczty, całostek, aerofilatelistyki, znaków fiskalnych i maksimafilii.

Tytuł i plan	4
Zakres i opracowanie tematu, logika prezentacji	6
Znaczenie	2
Kreatywność	2
Wiedza filatelistyczna i precyzja opracowania	7
Studia i badania	3
Trudność zdobycia materiału	5
Jakość walorów (zwłaszcza całości)	3
Prezentacja materiału	8
Maksymalna ilość punktów	40

3.1.1. Tytuł i plan

Karta tytułowa (karta z planem) powinna zawierać wprowadzenie, z którego muszą wynikać cele i założenia prezentowanego w ekspozycji materiału. Precyzyjnie sformułowany tytuł powinien określać zakres i przedział czasowy ekspozycji. Plan powinien odzwierciedlać wszystkie aspekty zagadnienia. Ważnym elementem w ekspozycjach z historii poczty jest wskazanie literatury, z której korzystano przy budowie ekspozycji.

3.1.2. Zakres i opracowanie tematu

Oceniane jest przede wszystkim ogólne rozwinięcie tematu ekspozycji, zgodnie z tytułem i planem oraz zgodność użytego materiału filatelistycznego z daną klasą wystawienniczą.

Teksty powinny być jak najbardziej zwarte, a jednocześnie wyczerpująco opisywać istotne aspekty opracowywanego zagadnienia.

3.1.3. Wiedza, osobiste studia i badania

Wiedza filatelistyczna jest oceniana na podstawie użytych walorów i opisującego je tekstu. W ekspozycji powinna być ukazana cała możliwa różnorodność walorów filatelistycznych z poprawnymi ich opisami.

Ocenę za studia i badania otrzymuje się za udokumentowanie nowych faktów odnoszących się do tematu i analizę demonstrowanego materiału.

3.1.4. Stan i rzadkość

Ekspozycja musi być czytelna w odbiorze. Znaki pocztowe użyte w ekspozycji muszą być w możliwie najlepszym stanie. Dotyczy to szczególnie znaczków stemplowanych i czytelności wykorzystanych ostemplowań.

Rzadkość jest wyznacznikiem możliwości zdobycia materiału, a nie koniecznie jego ceny. Pokazany materiał powinien wykraczać ponad ogólnie dostępny na rynku.

3.1.5. Prezentacja materiału

Prezentacja jest nie tylko uzupełnieniem opracowania. Układ graficzny powinien być klarowny i łatwy w zrozumieniu tematu, a zarazem atrakcyjny dla zwiedzających i sędziów. Należy zwrócić uwagę na estetykę wystawianego ekspozycji (czystość, przycięcie hawidów, czcionka). Ważną rolę odgrywa zwartość użytego tekstu.

3.2. Kryteria oceny eksponatów w klasie promocyjnej z zakresu filatelistyki tematycznej

Tytuł i plan	7
Opracowanie, logika prezentacji	10
Innowacje	2
Wiedza filatelistyczna	3
Wiedza tematyczna	4
Trudność zdobycia materiału	4
Jakość walorów (zwłaszcza całości)	2
Prezentacja materiału	8
Maksymalna ilość punktów	40

Załącznik nr 1

3.2.1. Tytuł i plan

Wybrany tytuł musi być logiczny i zrozumiały. Tytuły powinny być nie tylko zrozumiałe, ale dodatkowo również oryginalne. Sensowny, zrozumiały, dobrze wyważony i wzbudzający zainteresowanie plan ma być dla oglądających i samych wystawców pomocą w uchwyceniu treści i zakresu eksponatu oraz ułatwić jego obecną prezentację i dalszą rozbudowę. Tytuł i plan są zależnymi od siebie elementami eksponatu.

3.2.2. Zakres i opracowanie tematu

Ukazane w eksponacie fakty i zależności są wynikiem wnikliwych badań wystawcy. Przedstawiają istotne aspekty tematu w sposób głęboki, oryginalny i w logicznej kolejności planu, wraz z udokumentowaniem ich możliwie najlepszym materiałem filatelistycznym. Teksty powinny być jak najbardziej zwarte, a jednocześnie wyczerpująco opisywać istotne aspekty opracowywanego tematu. Widz powinien odnieść wrażenie, że eksponat tematyczny „opowiada historię”.

3.2.3. Wiedza, osobiste studia i badania

Prezentacja informacji tematycznych powinna się odbywać za pomocą dostępnego i odpowiedniego materiału filatelistycznego. Musi to być materiał pocztowy, przez pocztę autoryzowany lub przynajmniej przez nią tolerowany. Wiedza filatelistyczna wyraża się również w umiejętnym stworzeniu mieszanki różnorodnego materiału filatelistycznego.

Osobiste studia i badania wykazane są poprzez prawidłową analizę materiału filatelistycznego pokazanego w eksponacie. O wysokim poziomie wiedzy może świadczyć sposób opracowania tematu, rodzaj wykorzystanego materiału oraz treść opisów w eksponacie.

Temat eksponatu powinien być ukazany przez właściwe walory filatelistyczne, a informacje zawarte w opisach muszą być prawdziwe. Nowo pokazane odkrycia powinny być dokładnie i jasno opisane.

3.2.4. Stan i rzadkość materiału

Wykorzystany materiał powinien znajdować się w optymalnym stanie zachowania. Fakt, że dla niektórych tematów stan jakości może być różny, musi mieć odzwierciedlenie w ocenie jury.

Jeśli to możliwe, wykorzystany materiał powinien zawierać znaczki i całości w dobrym stanie oraz czytelne, czyste ostemplowania.

Rzadkość jest wyznacznikiem możliwości zdobycia materiału, a nie koniecznie jego ceny. Pokazany materiał powinien wykraczać ponad ogólnie dostępne.

3.2.5. Prezentacja materiału

Czysta i estetyczna prezentacja i przejrzyste opracowanie tematu wspierają w znacznym stopniu ogólne wrażenie i ocenę każdego eksponatu. Ważną rolę odgrywa zwiezłość użytego tekstu.

3.2.6. Uwagi ogólne

W eksponacie możemy wykorzystać materiał zarówno nie użyty, jak i wykorzystany pocztowo. Znaczki stemplowane i nie stemplowane nie powinny być mieszane na jednej karcie wystawowej. Zasada ta nie dotyczy całostek z oryginalnego obrotu pocztowego. Ostemplowania pocztowe nie powinny zasłaniać głównego tematu znaczka.

Niniejszy Regulamin zatwierdzony został uchwałą Zarządu Głównego PZF nr 8/XXI/2012/ZG PZF z dnia 25.11.2012 r. i wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 2013 r.